

Prolog

Darovit se belhal mezi těly, kterými bylo poseté bojiště, a mysl měl ochromenou zármutkem a hrůzou. Mnoho mrtvých poznával: někteří byli služebníci světlé strany, spojenci Jediů; jiní byli následovníci temné strany, přísluhovači Sithů. A ani ve své otupělosti se Darovit nedokázal zbavit pochybností o tom, ke které straně patří on.

Ještě před několika měsíci používal svou dětskou přezdívku *Tomcat*. Tehdy nebyl ničím jiným než třináctiletým hubeným chlapcem s tmavými vlasy, který žil se sestřenicí Rain a bratrancem Bugem na malé planetě Somov Rit. Slýchali ozvěny nekonečné války mezi Jedi a Sithy, ale nikdy ani nepomysleli, že by se dotkla jejich tichých a obyčejných životů... dokud za Rootem, jejich opatrovníkem, nepřišel jediský průzkumník.

Generál Hoth, velitel jediské Armády světla, zoufale sháněl další Jodie, vysvětlil průzkumník. Osud galaxie byl nejistý. A děti v Rootově péči prokázaly spojení se Sílou.

Root nejprve odmítl. Tvrdil, že jeho svěřenci jsou příliš mladí na to, aby odešli do války. Ale průzkumník naléhal. Root se nakonec nechal přemluvit, když si uvědomil, že pokud děti neodejdou, aby z nich byli Jediové,

mohou přijít Sithové a vzít si je násilím. Darovit se svým bratrance a sestřenicí opustil v doprovodu jediského průzkumníka Somov Rit a zamířil na Ruusan. To si děti ještě myslely, že jde o začátek velkého dobrodružství. Teď už si to Darovit nemyslel.

Od jejich příletu na Ruusan se stalo tolik věcí. Všechno se změnilo. A mladík – protože v následujících několika měsících toho prožil tolik, že už nemohl být nazýván chlapcem – nic z toho nechápal.

Na Ruusan přišel plný naděje, ambicí a snů o slávě, kterou získá, až generálu Hothovi a jediské Armádě světla pomůže porazit Sithy sloužící Bratrstvu temnoty lorda Kaana. Ale na Ruusanu žádná sláva nečekala; ne pro něj. Ani pro jeho příbuzné.

Rain zemřela, ještě než se jejich loď dotkla země. Byli přepadeni letkou sithských buzzardů jen několik vteřin poté, co vlétli do atmosféry, a loď přišla o ocas. Darovit s hrůzou sledoval, jak Rain smetl výbuch a jak mu byla doslova vyrvána z náruče, než vyletěla ven vstříc neviděné smrti stovky metrů dole.

Jeho bratranec Bug padl jen před pár minutami za oběť myšlenkové bombě a jeho duše byla strávena strašlivou mocí poslední a sebevražedné zbraně lorda Kaana. Teď byl mrtvý. Jako všichni Jediové a Sithové. Myšlenková bomba zničila každou živou bytost dost silnou na to, aby vládla Sílou. Všechny kromě Darovita. A právě to on nedokázal pochopit.

Ve skutečnosti mu nic na Ruusanu nedávalo smysl. Nic! Čekal, že uvidí legendární Armádu světla, o které

slychal ve vyprávěních a básních: statečné Jedio bránící galaxii proti temné straně Síly. Místo toho viděl muže, ženy a další bytosti bojovat a umírat jako obyčejné vojáky, ležící v blátě a krvi bitevního pole.

Cítil se podvedený. Zrazený. Všechno, co o Jediích slyšel, byly lži. Nebyli to hrdinové v nablýskané zbroji: oděv měli špinavý; tábor páchl potem a strachem. A *prohrávali!* Jediové, které Darovit poznal na Ruusanu, byli poraženečtí a skleslí, unavení z nekonečné série bitev proti Kaanovým Sithům, ale tvrdohlavě se odmítali vzdát, i když bylo jasné, že nedokážou vyhrát. A ani veškerá moc Síly je nedokázala znovu pozvednout do zářivých ikon Darovitových naivních představ.

Na druhém konci bojiště spatřil pohyb. Zašilhal proti slunci a spatřil púltuctu postav, které pomalu procházely tím masakrem a třídily padlá těla přátel i nepřátel. Nebyl sám – myšlenkovou bombu přežili i jiní!

Rozběhl se k nim, ale jeho vzrušení opadlo, když se dostal dost blízko na to, aby poznal rysy těch, kdo pracovali na úklidu bojiště. Poznal v nich dobrovolníky z Armády světla. Ne Jedio, ale obyčejné muže a ženy, kteří přísahali věrnost generálu Hothovi. Myšlenková bomba zabila jen ty, kdo byli schopni dotknout se Síly. Lidé, kteří Sílu nepoužívali, podobně jako tihle, byli proti jejím zničujícím účinkům imunní. Ale Darovit nebyl jako oni. On měl dar. Některé z jeho nejranějších dětských vzpomínek zahrnovaly hračky levitující pomocí Síly k pobavení mladší sestřenice Rain. Tihle lidé přežili, protože byli obyčejní, prostí. Nebylo na nich nic

zvláštního jako na něm. Darovitovi bylo jeho vlastní přežití záhadou – další věcí, kterou nechápal.

Jak se k nim blížil, jedna z postav se posadila na kámen, unavená tříděním mrtvých. Byl to starší muž okolo padesátky. Jeho tvář byla protáhlá a vychrtlá, jako by mu pochmurný úkol odsával vedle fyzických sil i duševní vyrovnanost. Darovit si vybavil, že tu tvář vídal už od prvních týdnů v jediském táboře, ale nikdy se neobtěžoval zjistit mužovo jméno.

A náhlé poznání Darovita zastavilo uprostřed kroku. Pokud toho muže poznal, pak by ten muž mohl poznat jeho. Mohl by si ho pamatovat. Mohl by přijít na to, že mladík je zrádce.

Pravda o Jediích se Darovitovi hnusila. Odpuzovala ho. Jeho iluze a sny rozdrtila tíha tvrdé reality a on se zachoval jako vztekající se dítě a obrátil se proti Jediům. Zlákán snadnými sliby moci temné strany změnil strany a spráhl se s Bratrstvem temnoty. Ale teď si uvědomil, jak moc chyboval.

Uvědomil si to ve chvíli, kdy byl svědkem Bugovy smrti – smrti, za kterou nesl zčásti odpovědnost. Příliš pozdě si uvědomil skutečnou cenu, kterou zaplatil temné straně. Příliš pozdě si uvědomil, že díky myšlenkové bombě Kaanovo šílenství přineslo zkázu všem.

Už nebyl stoupencem Sithů; už nelačnil po tajemstvích temné strany. Ale jak by to mohl ten muž, dobrovolný stoupenec generála Hotha, vědět? Pokud si Darovita pamatoval, bude si ho pamatovat jen jako nepřitele.

Vteřinu zvažoval pokus o útěk. Jen se otočit a běžet a ten unavený starý muž, který se stále ještě snažil popadnout dech, by ho nedokázal chytit. Tak by se zachoval předtím. Ale věci se změnily. Ať už kvůli pocitu viny, prozření, nebo prosté touze po tom, aby všechno skončilo, Darovit neutekl. Bez ohledu na to, co mu přichystal osud, rozhodl se zůstat a čelit tomu.

Pomalým, ale pevným krokem vykročil ke kameni, na kterém muž seděl, zdánlivě ztracený v myšlenkách. Darovit byl jen pár metrů od něj, když k němu muž konečně vzhlédl.

Žádná známka poznání se mu v očích neobjevila. Jen prázdný, uštváný pohled.

„Všichni,“ zamumlal muž, ačkoli nebylo jisté, jestli mluví k Darovitovi, nebo k sobě. „Všichni Jediové a všichni Sithové... jsou mrtví.“

Muž otočil hlavu a upřel prázdný pohled na nedalekou temnou puklinu ve skále. Darovitovi přeběhl mráz po zádech, když pochopil, na co ten muž hledí. Puklina tvořila vchod do podzemí, skrz klikatící se chodby vedla hluboko pod povrch jeskyně, kde se Kaan a Sithové shromáždili k odpálení myšlenkové bomby.

Muž zabručel, zavrtěl hlavou a zahnal otupělý stav, v němž se nacházel. S těžkým povzdechnutím vstal, mysl opět soustředěnou na svou povinnost. Krátce na Darovita kývl, ale jinak mu nevěnoval pozornost. Místo toho se vrátil k nepříjemnému zabalování mrtvol do látky, aby je bylo možno odnést a čestně pohřbít.

Darovit se obrátil k puklině. V první chvíli se chtěl opět otočit a utéct. Ale zároveň ho to táhlo k černému ústí. Možná tam uvnitř byly nějaké odpovědi. Něco, co by vneslo smysl do vší té smrti a zkázy; něco, co by mu pomohlo spatřit důvody stojící za nekonečnou válkou a krveprolitím. Snad by mohl objevit něco, co mu pomůže pochytit smysl, který se skrýval za vším, co se tady stalo.

Čím hlouběji sestupoval do jeskyně, tím byl vzduch chladnější. V žaludku cítil chvění: očekávání spojené s pocitem nebezpečí. Nebyl si jistý, co najde, až dorazí k podzemní dutině na konci chodby. Možná další mrtvá těla. Ale byl rozhodnutý neotočit se zpět.

Zahalila ho tma a tiše se proklínal, že si s sebou nevezal zářičku. Na opasku měl světelný meč; touha zmocnit se té proslulé zbraně byla jednou z věcí, jež ho zlákaly k Sithům. Ale i když zradil Jemie, jen aby ten meč získal, v temnotě tunelu už nepociťoval žádnou touhu zapnout ho a použít jeho světlo. Když ho vytasil posledně, skončilo to Bugovou smrtí a vzpomínky kalila cena, kterou zaplatil, aby ho získal.

Věděl, že kdyby se otočil, nejspíš by už nikdy nenašel dost odvahy k tomu, aby se sem znovu vydal. A tak navzdory temnotě pokračoval dál. Pohyboval se pomalu a natahoval svou mysl v pokusech přivolat si Sílu, aby ho provedla tmavou chodbou. I tak klopýtal po nerovné zemi a tápal před sebou. Nakonec zjistil, že je jednodušší dotýkat se jednou rukou kamenné stěny a používat ji jako vodítko.

Postupoval pomalu, ale jistě. Chodba se svažovala stále víc, až už se téměř spouštěl po skále do tmy. Po půlhodině si povšiml slabého světla přicházejícího zpredu, měkké záře vycházející z opačného konce chodby. Přidal na rychlosti, ale zakopl při tom o malý vyčnívající kámen trčící z hrubě otesané podlahy. S vyplašeným výkřikem upadl, kutálel se z příkrého svahu a nakonec se potlučený a odřený zastavil na konci chodby.

Ta se otevírala do široké dutiny s vysokým stropem. Tlumené světlo, které ho sem přivedlo, vydávaly malé krystalky v okolní skále a osvětlovaly tak jeskyni, takže viděl všechno jasně. Ze stropu stále viselo několik stalaktitů; stovky dalších ležely roztráštěné na podlaze, sražené odpálením Kaanovy myšlenkové bomby.

Samotná bomba, nebo její zbytek, se vznášela metr nad podlahou v samém středu dutiny. Na první pohled vypadala jako protáhlá kovová koule čtyři metry vysoká a téměř tři metry široká. Její povrch byl hladký, měl barvu tmavého, slabě zářícího stříbra, ale současně pohlcoval veškeré světlo, které k němu odrážely krystalky ve stěnách dutiny.

Darovit vstal a otrásl se. Překvapivě mu byla zima; koule ze vzduchu vysávala veškeré teplo. Udělal krok vpřed. Prach a štěrk mu pod nohama zněly ploše a prázdňě, jako by myšlenková bomba nepohlcovala pouze teplo, ale také zvuky.

Zastavil se a zaposlouchal se do nepřírozeného ticha. Nic neslyšel, ale rozhodně něco cítil. Slabé, jakoby brn-

kající vibrace jdoucí podlahou do jeho těla, a neustálé rytmické pulzování koule.

Darovit mimoděk zadržel dech a udělal další váhavý krok vpřed. Když se nic nestalo, nechal dlouhým výdechem uniknout vzduch z plic. Sebral odvalu, opatrně pokračoval dál a natáhl ruku, aniž by spustil oči z koule.

Dostal se dost blízko na to, aby viděl tmavé skupiny stínů pomalu vířící pod zářivým povrchem jako černý dým chycený hluboko v jádru. Další dva kroky a už byl dost blízko na to, aby se koule dotkl. Ruka se mu chvěla jen málo, když se nahnul a přitiskl dlaň k povrchu.

Mysl mu vybuchla skučením ryzích muk; z koule se drala kvílící kakofonie hlasů, které patřily obětem myšlenkové bomby a nařikaly utrpením.

Darovit odtrhl ruku, uskočil a padl na kolena.

Stále ještě byly naživu! Těla Jediů a Sithů byla myšlenkovou bombou zabita, ale jejich duše přežily, nasáty vírem do středu bomby, aby v ní zůstaly navždy uvězněny.

Koule se dotkl jen na zlomek vteřiny, ale nářek duší ho málem připravil o rozum. Chyceny pod neproniknutelným pláštěm byly odsouzeny k věčnému a nesnesitelnému utrpení. Byl to tak strašlivý osud, že jeho důsledky odmítala Darovitova mysl plně pochopit.

V gestu bezmocné marnosti sevřel hlavu do dlaní. Přišel sem hledat odpovědi a vysvětlení. Místo toho našel něco, co se přičilo samotné přírodě, před čím každá část jeho mysli instinktivně ucouvla.

„Nerozumím... nerozumím... nerozumím...“

Schoulený mumlal to slovo pořád dokola, houpal se na patách dopředu a dozadu a stále držel hlavu v dlaních.